

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 383/2016
30.03.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, судије Бранка Станића и судије Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Самостална занатска радња „АА“ ББ, предузетник, ..., кога заступа пуномоћник Александар Драговић, адвокат из ..., против туженог Предузеће за трговину и услуге „ВВ“, ..., кога заступа пуномоћник Слободан Каитовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6083/15 од 14.09.2016. године, донео је у седници већа одржаној дана 30.03.2017. године следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6083/15 од 14.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2598/2014 од 24.07.2015. године, у ставу I изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 123.445,44 евра са каматом по стопи основне каматне стопе Европске централне банке од 28.12.2011. године до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године до исплате по Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом II изреке делимично је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му исплати законску затезну камату на износ од 123.445,44 динара преко камате досуђене у ставу првом изреке пресуде, као неоснован, док је ставом III изреке обавезан тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.639.997,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6083/2015 од 14.09.2016. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 2598/2014 од 24.07.2015. године, у ставу I и III изреке.

Против другостепене пресуде тужени је преко пуномоћника из реда адвоката благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног

поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права. Трошкове је одређено тражио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се не наводе друге битне повреде одредаба парничног поступка, заправо у ревизији се наводи да се иста изјављује из свих осталих разлога одређених законом, не наводећи ближе који су то разлози.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у пословном односу по основу 14 уговора о извођењу радова на објекту туженог на ... бр. ... у ... у периоду од 2007. године до 2009. године и то тужени у својству наручиоца радова и тужилац у својству извођача радова. Тужилац је извео радове по основу 14 закључених уговора, које је у име туженог као наручиоца као и све понуде и обрачуне, потписао ГГ који је у време извођења радова био запослен код туженог, али не као законски заступник. Из налаза и мишљења судског вештака суд је утврдио да је тужилац извео радове у вредности новчног потраживања који је предмет спора односно 123.445,44 евра. Такође је утврђено да грађевински дневник на градилишту није вођен јер није био одређен одговорни надзорни орган, а у грађевинску књигу су поред количине извршених радова за дату позицију, уписивани и износи радова, те су сви радови по спорним уговорима из листова грађевинске књиге уредно оверени и потписани као изведени од стране представника инвеститора тј. туженог.

Нижестепени судови су у смислу члана 600. Закона о облигационим односима усвојили тужбени захтев тужиоца налазећи да је тужени дужан да плати тужиоцу целокупну накнаду за изведене радове, с обзиром да је тужилац извршио своју уговорну обавезу и извршио исте у складу са закљученим уговорима.

Према оцени ревизијског суда, побијана одлука је донета правилном применом материјалног права, те је правилно усвојен тужбени захтев тужиоца и све разлоге које је другостепени суд навео у својој одлуци, као правилне прихвата и ревизијски суд.

Наиме, нема места ревизијским наводима да је потписник спорних уговора, понуда и обрачуна у име туженог било неовлашћено лице ГГ имајући у виду члан 221. Закона о привредним друштвима. Самом чињеницом да је тужени дозволио тужиоцу да на његовом објекту врши уговорене радове, након закључења спорних уговора, јасно указује да је тужени накнадно одобрио исте иако су били закључени од стране неовлашћеног лица за туженог у смислу члана 88. Закона о облигационим односима. Стога спорни радови су наведеним понашањем, накнадно одобрени од стране туженог и као такви су произвели правна дејства за обе уговорне стране, те наведено не може представљати околност која би туженог ослободила обавезе плаћања цене за исте.

Наводи ревизије да суд приликом одлучивања није имао у виду одредбу члана 152. Закона о планирању и изградњи по коме се утврђивање одлучних чињеница у конкретном случају могло доказивати само писменом документацијом - грађевинским дневником и грађевинском књигом су без утицаја на другачију одлуку суда. Не само због тога што се овим наводима у суштини оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, а што никако не може бити ревизијски разлог, него и због и чињенице да су се и тужилац и тужени према послу одредили тако да не воде грађевински дневник јер сам тужени није одредио надзорни орган као претпоставку за вођење грађевинског дневника. Одсуство грађевинског дневника није од утицаја на остварење права на накнаду за грађевинске радове, с обзиром да се исправност и висина обрачуна онда утврђује у привредном спору. Без обзира на наведено првостепени суд је несумњиво утврдио да је тужилац извео радове, те да је преостао дуг у утуженом износу за исте. То даље значи да је тужилац у потпуности извршио обавезе по закљученим уговорима о делу (члан 600. Закона о облигационим односима), па је и тужени у обавези да тужиоцу исплати цену утврђену вештачењем, за изведене радове.

Такође, без утицаја су на другачије одлучивање у овој правној ствари ревизијски наводи туженог у погледу чињенице да је незаконито поставни део тужбеног захтева и потраживање тужиоца по основу ПДВ-а, иако није био исказан у фактурама. Из чланова 2. Уговора закључених између парничних странака, јасно произилази да је у обрачуну висине цене назначена и исказана висина ПДВ-а на уговорене радове, а овлашћено лице туженог је обрачуна у складу са наведеним уговором оверило и потписало. Према члану 16. Закона о порезу на додату вредност пореска обавеза у случају промета услуге извођења грађевинских радова на објекту примаоца услуге настаје даном овере привремене односно окончане ситуације од стране примаоца услуге или надзорног органа ако је именован. Такође, према члану 10. Закона о порезу на додату вредност прописано је да је порески дужник лице које у рачуну или неком другом документу који служи у те сврхе, искаже ПДВ. Стога, како су изведени радови оверени од стране туженог, тужилац ће исказани и наплаћени износ ПДВ-а у складу са чланом 10. став 1. тачка 4. и члана 44. став 3. Закона о порезу на додату вредност, морати да измири држави, па нема места ревизијским наводима о евентуалној утаји истог због недостављања рачуна туженом. Из наведених разлога не ради се ни о недозвољеном располагању странака које је у супротности са принудним прописима тако да није учињена битна повреда одредаба парничног поступка на коју ревидент неосновано указује.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, Врховни касациони суд на основу процесних овлашћења на основу члана 414. Закона о парничном поступку је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић